

Hristos și Adunarea Sa (2)

Hristos și serviciul divin de cină al Adunării Sale

William John Hocking

© SoundWords, Online începând de la: 28.05.2019, Actualizat: 28.05.2019

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: Faptele apostolilor 2.41-47; 20.6,7; 1 Corinteni 10.14-22; 11.20-34

Introducere

Săptămâna trecută am vorbit despre făgăduința, că Adunarea lui Hristos trebuia zidită pe acea temelie, ca ea niciodată să nu se clatine; și cu ocazia aceea am văzut de asemenea, că această zidire a început în ziua de Rusalii. Însușirea cea mai remarcabilă a Adunării este părtășia ei prin Duhul Sfânt cu Domnul Isus, care S-a înălțat la cer. Domnul a dovedit prezența Sa acolo, puterea Sa și împlinirea făgăduinței Sale față de ei, prin aceea că El a trimis pe Duhul Sfânt. Faptul că Duhul a venit s-a arătat în Ierusalim în efectul asupra ascultătorilor lui Petru. Trei mii s-au convertit în ziua aceea la Domnul și au fost adăugați acelei grupe noi, care a fost formată ca o locuință a lui Dumnezeu prin Duhul.

Deci noi știm că, înainte ca Domnul nostru să se ducă la cer – când El în noaptea în care a fost trădat, dacă putem spune așa, a avut ultima discuție personală cu ucenicii Lui -, a căutat să le asigure aducerea lor aminte de El. El era pe cale să-i părăsească, însă ei trebuiau apoi să-și amintească în mod deosebit de El. Moartea aceea, pe care El o va îndura în Ierusalim, nu trebuia uitată. Și pentru aceasta El a instaurat sărbătoarea permanentă a frângerii pâinii.

Domnul era în înălțime, ei erau aici jos. El nu-i va părăsi și nici uita. El va fi întotdeauna la ei în puterea Duhului Său, pe care El Îl va trimite; însă un țel mare al Mesei Domnului era ca sentimentele lor față de El în timpul absenței Lui, care a trecut prin moarte pentru ei, să nu se rătăcească. Ceea ce în mod necesar trebuie să miște inima unui urmaș al Domnului Isus Hristos, mai mult decât orice altceva, este dragostea Lui, care a mers până în moarte. Ascultarea Lui față de Acela care L-a trimis, a mers până în moarte, da, moarte pe cruce. Cina este o sărbătoare de amintire a acelei morți.

Deci în Faptele apostolilor 2 stă înaintea noastră realitatea remarcabilă că Adunarea nou formată în Ierusalim a îndeplinit imediat această dorință a Domnului nostru, ca ei în aducerea aminte de El trebuiau să frângă pâinea. Adunarea lui Dumnezeu era complet altfel decât poporul vechi al lui Dumnezeu. Marele preot și adunarea sfatului iudaic nu aveau să spună sau să facă nici cel mai neînsemnat lucru în legătură cu pregătirile Adunării lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu era deja prezent în mijlocul ucenicilor. El nu era în Templul cu măreția lui arhitectonică, ci în aceia și la aceia care iubeau pe Domnul nostru Isus Hristos.

Stăruința împătrită

Faptele apostolilor 2.41-47: Aceia deci care au primit cuvântul lui au fost botezați; și în ziua aceea s-au adăugat cam trei mii de suflete. Și ei stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor în frângerea pâinii și în rugăciuni. Și fiecare suflet a fost cuprins de teamă și multe minuni și semne se făceau prin apostoli. Și toți cei care credeau erau împreună și aveau toate în comun; și își vindeau proprietățile și bunurile și le împărțeau la toți, după cum avea cineva nevoie. Și în fiecare zi, stăruind într-un gând în templu și frângând pâinea acasă, își luau hrana cu bucurie și curăție de inimă, laudând pe Dumnezeu și fiind plăcuți întregului popor. Iar Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți.

Duhul lui Dumnezeu amintește aici că ei „stăruiau în învățătura și în comuniunea apostolilor în frângerea pâinii și în rugăciuni”. Acestea erau cele patru lucruri caracteristice pentru poporul acesta. Nu mai este învățătura lui Moise; acum este învățătura apostolilor! Nu mai este părășia semințiilor naturale, care a luat naștere deoarece iudeii erau sămânța lui Avraam după carne, ci acolo era o părășie cu totul nouă, o părășie care a rezultat din faptul că Dumnezeu Duhul Sfânt locuia în ei, care a unit pe acești ucenici ai Domnului și i-a făcut una cu Hristosul lui Dumnezeu. Și această părășie se exprimă prin aceea că ei erau o inimă și un suflet, că ei aveau totul în comun și erau împreună pentru un scop bine determinat. Acolo era o părășie, părășia sfinților, care este o însușire permanentă a Adunării.

Mădularul trupului lui Hristos nu este privit ca persoană izolată, nu ca individ. Este o persoană individuală, când este vorba de primirea Evangheliei; este o persoană individuală, când este vorba de responsabilitatea ei. Ca păcătos înaintea lui Dumnezeu omul este o persoană individuală, care este expusă judecării – și așa trebuie să fie -, dar când el vine la Hristos, el este adus în această părășie, în această unire sfântă, pe acest loc al Adunării lui Dumnezeu, unde totul este una, deoarece Duhul Sfânt locuiește acolo. La început această unitate a fost permanent exprimată în acea formă de activitate spirituală.

Însă acolo era și frângerea pâinii. Domnul a rânduit-o – amintirea în comun de El în mâncatul din pâine și băutul vinului. Că El era absent, în măsura în care ochiul exterior putea vedea, ei știau aceasta. Însă El era prezent la ei, ca să stea înaintea în această strângere laolaltă și să poarte grijă ca frângerea pâinii să devină cu totul altceva decât acea ceremonie iudaică goală, care încă se celebra în Ierusalim. La ei era o activitate vie în prezența Domnului viu, spre amintire că El, Fiul Dumnezeului cel viu, a mers din cauza noastră în moarte, spre gloria lui Dumnezeu.

Sunt amintite și rugăciunile. Acestea erau rugăciunile regulate ale Adunării ca Adunare. Ucenicii aveau privilegiul deosebit, că ei își puteau uni inimile înaintea tronului harului în rugăciune înflăcărată, în timp ce Duhul Însuși îi reprezenta. Nu era așa că un om se ruga pentru altul, ci că ei acționau împreună permanent în rugăciune. Fiecare din ei ducea o viață de rugăciune în sfera personală a cercului propriu; dar aceasta, despre care este vorba aici, era adevărat pentru ei toți, atunci când erau împreună. În felul acesta ei stăruiau în rugăciunile Adunării noi formate.

Noi nu ar trebui să trecem cu vederea importanța rugăciunii Adunării. Doi sau trei se pot ruga undeva, cândva, dacă au pe inimă o chestiune deosebită; însă aceasta nu este în mod natural rugăciunea Adunării. Rugăciunea Adunării are loc atunci când mădularele trupului lui Hristos se strâng laolaltă cu intenția comună că caute fața Domnului cu implorare aprinsă; și când ei sunt adunați în felul acesta, Duhul Sfânt îi reprezintă uniți așa cum sunt cu suspine negrăite. Astfel de rugăciuni sunt roditoare în binecuvântare.

Găsim că atunci când Adunarea din Ierusalim s-a rugat, întreaga cetate s-a mișcat – un semn remarcabil pentru faptul că Dumnezeu ascultă și împlinește rugăciunile unite. Și astăzi este la fel. În situația actuală a Adunării fărămițate și împrăștiate rămâne adevărat că noi, dacă vrem, putem stăruia în rugăciune ca Adunare. Să nu uităm să facem aceasta.

Instituirea frângerii pâinii

Găsim că frângerea pâinii era o acțiune bine stabilită a acestor mădulare ale Adunării noi. Practicarea era așa de totală și clar stabilită, că în versetul 46 ni se spune, că ei în fiecare zi stăruiau într-un gând în templu și frângând pâinea acasă, își luau hrana cu bucurie. Aici se face o diferențiere între consumul de hrană și frângerea pâinii, pentru că în alt loc găsim că frângerea pâinii a fost folosită cu privire la o masă obișnuită, de exemplu în ultimul capitol din evanghelia după Luca (Luca 24.35). Aici frângerea pâinii nu era masa obișnuită; era o amintire de Domnul Isus conform cerinței Sale proprii, atunci când S-a înălțat la cer; și Duhul Sfânt leagă aceasta, ca să evite încurcătura cu servirea mesei obișnuite. Ei luau hrana lor cu bucurie, dar făceau frângerea pâinii acasă, nu în Templu. Și ei făceau aceasta zilnic. Inimile lor erau în permanentă legătură cu El, care nu demult a plecat din mijlocul lor. Era și pentru ei ceva real, deoarece nu trecuseră multe zile, numai câteva săptămâni, de când unii dintre ei L-au văzut în trup, când în camera de sus El le-a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.”

Ei puteau să-și amintească exact de tonul cuvintelor Sale din camera de sus, când El le-a privit fețele și le-a zis: „Faceți aceasta în amintirea Mea.” Puteau ei să nu fie ascultători de El? Era o osteneală pentru ei să facă aceasta în fiecare zi în amintirea Lui? Era o realitate pentru ei în Ierusalim, dar noi nu ar trebui să uităm că, chiar dacă au trecut multe secole de când Domnul a rostit aceste cuvinte, Duhul Sfânt le poate face vii și reale și pentru noi, dacă vrem. Când suntem adunați laolaltă și simțim prezența Domnului Isus Hristos în mijlocul nostru și așteptăm ca Duhul Sfânt să lucreze printre noi, așa cum vrea El, vreți voi să-mi spuneți că El nu poate face glasul Domnului și prezența Domnului să fie realitate pentru inimile noastre?

Dar de ce aceasta nu este întotdeauna așa? Nu este din cauză că noi avem așa puțină credință? Pentru că noi venim înaintea Domnului într-un fel în care nu ar trebui să pășim înaintea prezenței Sale sfinte? Probabil că intrăm așa cum intrăm în sufrageria noastră ca să ne așezăm la masă, uitând că Domnul este prezent în Adunarea Sa. Frângerea pâinii era pentru persoanele din Ierusalim o adevărată masă de aducere aminte, și ea poate fi la fel de reală și pentru noi acum. Domnul este în mijlocul nostru; și Duhul Sfânt este prezent; și cu toată slăbiciunea noastră și cu tot eșecul nostru prezența Lui devine realitate pentru inimile noastre, în măsura în care înțelegem adevărul despre aceasta.

Așa era atunci direct la început în Ierusalim, și la fel găsim mai târziu în Troa în Faptele apostolilor 20.

Faptele apostolilor 20.6,7: Iar noi, după zilele Azimelor, am plecat cu corabia din Filipi și în cinci zile am venit la ei în Troa, unde am rămas șapte zile. Și, în ziua întâi a săptămânii, noi fiind adunați să frângem pâinea, Pavel a stat de vorbă cu ei, urmând să plece a doua zi; și a prelungit cuvântul până la miezul nopții.

În cetatea aceea ucenicii au venit laolaltă în prima zi a săptămânii în concordanță cu practica lor, în ziua învierii Domnului. Și noi știm că era o practică săptămânală, deoarece apostolul, care era într-o călătorie spre Ierusalim și era foarte preocupat să ajungă cât se poate de repede acolo, a zăbovit categoric șapte zile (așa putem deduce din Scriptură), pentru ca el să poată frânge pâinea cu ei și să se folosească de ocazia că ei erau împreună, ca să discute cu

ei despre lucrurile lui Isus Hristos.

Și nu era așa, după cum s-ar putea deduce din textul obișnuit, că ucenicii s-au adunat ca să frângă pâinea, și Pavel a venit în mijlocul lor ca un străin; ci felul corect de a citi este: „pe când eram adunați”. Era practica comună a lor toți, a lui Pavel și a însoțitorilor lui și a fraților locali. Ei veneau laolaltă ca Adunare și scopul lor deosebit al strângerii lor laolaltă era să frângă pâinea în aducere aminte de Domnul Isus Hristos. Vorbirea lui Pavel către ei era pe locul al doilea; frângerea pâinii a fost pe primul loc, așa cum ar trebui să fie întotdeauna la Adunarea lui Dumnezeu. Motivul pentru aceasta este că frângerea pâinii este dorința categorică a Capului Adunării. Domnul Isus în măreția Lui, în autoritatea Lui ca și Cap peste toate lucrurile a făcut clar Adunării care este voia Sa în privința aceasta, și noi ne bucurăm să împlinim această voie a Sa.

Frângerea pâinii în practică

Trec la ceea ce apostolul spune în 1 Corinteni cu privire la frângerea pâinii din punctul de vedere al învățaturii. În cartea Faptele apostolilor avem locurile de referință istorică pentru practică, care sunt cu atât mai insistente cu cât ele sunt presărate ocazional pe parcursul relatării. La scrierea cărții Faptele apostolilor Luca nu îndreaptă atenția în mod deosebit spre frângerea pâinii, însă el amintește practica în derularea relatării sale, prin care se arată, că frângerea pâinii aparține activităților regulate ale Adunării. Astfel se exprimă în formă discretă practicarea frângerii pâinii în Ierusalim și în Troa. Deoarece Domnul a stabilit așa puține detalii cu privire la această ceremonie – dacă am voie să folosesc acest cuvânt destul de rece -, sfinții lui Dumnezeu sunt în pericol s-o folosească abuziv. Permiteți-mi s-o folosesc la persoana întâi; noi suntem în pericol să folosim abuziv acest privilegiu prețios de aducere aminte de Domnul nostru Isus Hristos în frângerea pâinii.

1 Corinteni 10.14-22: De aceea, preaiubiții mei, fugiți de idolatrie. Vorbesc ca unora cu judecată: judecați voi ce spun. Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos? Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos? Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup, pentru că toți luăm parte dintr-o singură pâine. Uitați-vă la Israelul după carne: cei care mănâncă jertfele, nu sunt ei părtași cu altarul? Deci ce spun eu? Că ceea ce este jertfit unui idol este ceva? Sau că un idol este ceva? Dar ceea ce jertfesc ei, jertfesc demonilor, și nu lui Dumnezeu. Și eu nu vreau ca voi să fiți părtași cu demonii. Nu puteți bea paharul Domnului și paharul demonilor; nu puteți lua parte la masa Domnului și la masa demonilor. Sau Îl provocăm pe Domnul la gelozie? Suntem noi mai tari decât El?

În scrisoarea adresată corintenilor, în ambele capitole, pe care noi toți le cunoaștem, capitolul 10 și 11, apostolul se preocupă cu tema aceasta sub două aspecte diferite, și fiecare aspect are învățătura lui deosebită pentru ei și pentru noi. Dacă studiem foarte superficial capitolul 10, vedem că acolo se vorbește despre frângerea pâinii în contrast cu sărbătorile păgâne. Acești sfinți ai lui Dumnezeu erau în cea mai mare parte de curând convertiți de la idolatrie, și ei erau obișnuiți cu desfrâul care însoțea adorarea dumnezeilor falși. Noi știm că și astăzi este ceva ușor și un eșec mult răspândit de a aduce în Adunare obiceiurile din zilele neconvertirii. În zilele neconvertirii noastre ne slujeam nouă înșine. În cazul nostru s-ar putea să nu fi fost

adorarea idolilor fără viață, însă cu siguranță am împlinit poftele inimilor noastre proprii și am mers pe căile noastre și am ascultat de glasul oamenilor de seama noastră. De aceea adevărul spus pentru corectarea corintenilor este valabil în fond și pentru noi.

Paharul binecuvântării

Oamenii aceștia au introdus în Adunare unele din obiceiurile lor păgâne de odinioară în legătură cu simpla amintire de Domnul Isus Hristos; și apostolul îi atenționează să fugă de idolatrie (1 Corinteni 10.14), deoarece puterea rea a lui satan stătea înapoia oricărei slujbe închinată idolilor și păta pe sfinți. El a spus (dacă am voie să încerc să interpretez cuvintele, ca să le înțelegem mai bine): această sărbătoare nouă, această frângere a pâinii, vă aduce în legătura cea mai apropiată și mai intimă unul cu altul și cu Hristosul lui Dumnezeu. Ce reprezintă pâinea? Ce reprezintă paharul? Este legătura cu Hristos și părtașia întregii Adunări. „Paharul binecuvântării”, spune apostolul, „pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Paharul exprima părtașia cea mai apropiată și mai intimă cu Hristos. Și apostolul le-a amintit în versetele anterioare cum a fost privită o astfel de legătură în lucrurile lui Dumnezeu în timpurile vechi-testamentale.

El se referă, așa cum vă amintiți, la situații din trecut din istoria poporului Israel, pe când călătoreau prin pustie. Atunci ei toți au mâncat aceeași mâncare spirituală; ei au băut toți aceeași băutură spirituală; și el adaugă ceva în legătură cu băutul apei, unde apa a curs din stâncă în chip minunat; el spune: „Stânca era însă Hristos.” Toți israeliții aveau în exterior parte de avantajele stâncii lovite: Hristos. Ei au băut din paharul binecuvântării, pe care apa stâncii lovite o dădea în pustie. Dar cât de mulți dintre ei au căzut în pustie din cauza legăturii lor cu idoli? Dumnezeu i-a lovit și cei mai mulți dintre ei n-au ajuns în țara făgăduită. Și lucrurile acestea, spune apostolul, „li s-au întâmplat spre atenționarea noastră”. Sunt atenționări serioase referitoare la legăturile care murdăresc.

Amintirea de Domnul Isus Hristos este o preocupare foarte sfântă. Venim în contact strâns cu Hristos, și într-un mod deosebit de solemn în legătură cu sângele Său. „Paharul binecuvântării, pe care-l binecuvântăm, nu este el comuniune cu sângele lui Hristos?” Și de aceea această slujbă este așa de sfântă. Noi atingem ceva care este sfânt, și de aceea, pentru că atingem ceva, care este sfânt în amintirea de Domnul Isus Hristos, ce fel de oameni ar trebui să fim! Ce evlavie ar trebui să fie în noi! Ce despărțire de tot ce murdărește și stă împotriva Hristosului lui Dumnezeu!

Noi suntem înclinați să privim numai faptul că suntem chemați să luăm paharul binecuvântării. Noi ne gândim în principal la el ca pahar al binecuvântării. Noi preamărim pe Dumnezeu pentru el. Inimile noastre se înalță spre El în mulțumire pentru privilegiul pe care îl avem, că suntem la masă și împreună putem avea parte de acest pahar al binecuvântării. Dar să mergem un pas mai departe. Să nu uităm că sfințenia este Casa lui Dumnezeu. Locuința Sa prin Duhul. Și această întrebare referitoare la comportarea sfântă este așa de serioasă, deoarece în această ocazie noi suntem legați strâns și intim cu Domnul Isus Hristos. Aceasta este, așa cum presupun, un motiv pentru care în pasajul acesta este amintit mai întâi paharul, o inversare a ordinii obișnuite. Putem presupune, că apostolul ar vorbi în primul rând despre pâine și apoi despre pahar, însă în loc să respecte ordinea istorică, el vorbește mai întâi

despre pahar și apoi despre pâine. El vorbește despre sânge, înainte să vorbească despre trup. Deci sângele lui Hristos este cel care ne curăță de toate păcatele și le îndepărtează definitiv, el face împăcarea; el este baza părtășiei în lumina lui Dumnezeu; și de aceea ni se amintește stringent în primul rând, că dacă noi savurăm aceste privilegii deosebite și incomparabile, împlinim o misiune foarte sfântă. Părtășia cu sângele lui Hristos ne cere să ne păstrăm despărțiți de tot ce nu este în concordanță cu sfințenia Numelui lui Isus Hristos, a Domnului nostru.

Pâinea simbolică

„Pâinea, pe care o frângem, nu este ea comuniune cu trupul lui Hristos?” Aici este amintită din nou părtășia. De data aceasta în legătură cu trupul lui Hristos. Deci trupul lui Hristos are înțeles dublu, așa cum putem deduce din locul acesta. În primul rând pâinea simbolizează trupul lui Hristos, care a fost dat pentru noi, acel trup sfânt, cu care El a purtat păcatele noastre la lemnul blestemat. „Acesta este trupul Meu”, a spus Domnul și S-a referit la jertfa, care El însuși S-a făcut, pentru ca păcatele noastre să fie anulate. Însă aici este mai mult. Conform aspectului al doilea, trupul lui Hristos înseamnă toată grupa credincioșilor, care alcătuiesc Biserica Sa sau Adunarea. „Pentru că, după cum trupul este unul singur”, spune apostolul în capitolul 12, unde vorbește despre trupul natural, „după cum trupul este unul singur și are multe mădulare, ... tot așa și Hristos.” Ce vrea să spună el prin aceasta? El vrea să spună că Hristos este numele celui om nou, a omului spiritual, care constă din Capul ceresc, Hristos, și Adunarea, mădularele Lui; ele sunt privite ca fiind una.

Deci trupul lui Hristos include pe toți aceia care sunt ai Săi, toți, care sunt legați cu El ca și Cap. Drept urmare apostolul spune în locul acesta: „Pentru că noi, cei mulți, suntem o singură pâine, un singur trup” (chiar dacă suntem mulți). El nu se referă aici la trupul lui Hristos ca jertfă, care a fost dat pentru noi, ci acel trup, care este constituit prin Duhul Sfânt din aceia care aparțin Domnului Isus Hristos. Aceștia sunt trupul lui Hristos. Și de aceea avem această realitate remarcabilă, că doi sau trei, care sunt adunați în Numele Domnului Isus Hristos spre amintirea Domnului în moartea Sa, văd înaintea lor în pâine un simbol al celui trup desăvârșit, care este Adunarea lui Dumnezeu, pentru care Hristos S-a dat la moarte. Probabil sunt numai două sau trei mădulare laolaltă, însă acolo înaintea Domnului ele sunt îndreptățite să vadă într-o pâine acel un singur trup, care este unit cu El prin Duhul Sfânt; noi nu ar trebui să uităm această latură a adevărului. Extinderea uriașă a Adunării lui Dumnezeu pe parcursul secolelor, în ceea ce privește timpul, este prezentată aici la Masa Domnului în unitatea ei de fiecare dată când noi ne strângem pentru frângerea pâinii.

Domnul dorește ca noi să nu uităm că El a murit pentru întreaga Adunare, care este o singură Adunare, indiferent cât de slabi și de puțini am fi noi, indiferent cât de fărâmițați ar fi sfinții lui Dumnezeu și indiferent cât de pierdută este starea Bisericii în general. Gândul pe care El îl avea înaintea Lui era acela, ca ei să fie una, oricât de mulți și de diferiți ar fi ei, și El vrea ca ei să fie acum una. Ei sunt de aceea una, pentru că sunt una prin Duhul Sfânt, și ei vor fi una în glorie din veșnicie în veșnicie.

Înainte ca pâinea să fie mâncată, ea este desigur frântă. Ea este dată tuturor, pentru ca toți să aibă parte din ea. Însă gândul unității este dominant în acest capitol. Dumnezeu ne cere,

prieteni dragi, să păstrăm această legătură intimă în acest timp al fărâmițării. Noi nu ar trebui să renunțăm niciodată la această mărturie. Dacă privim în jurul nostru și vedem pretutindeni în creștinătate partide care se ceartă, Domnul ne amintește că ai Lui sunt încă una, un trup. Noi aparținem acelui trup, pentru care El Însuși S-a dat la moarte: „Porțile locuinței morților nu îi va birui.” El a spus: „Vreau să zidesc Adunarea Mea”, și El va face aceasta. Și pentru că El a spus-o, noi credem aceasta și ne bucurăm. Motivul certitudinii noastre este în faptul că El a murit și a biruit moartea prin autoritatea Sa desăvârșită și că El este acum înălțat în cer.

Vedem astfel, că în acest capitol 10 este exprimată în mod deosebit întrebarea referitoare la părtășie; noi toți avem parte din acea o singură pâine. Și pe baza acestui adevăr noi avem o mare responsabilitate, chiar dacă momentan nu putem să vă prezentăm mai multe detalii despre aceste lucruri.

Doresc acum să spun ceva pe scurt despre capitolul următor cu referire deosebită la această lucrare de aducere aminte a Adunării.

Domn și Hristos

1 Corinteni 11.20-26: Când voi vă adunați deci în același loc, nu este ca să mâncați Cina Domnului; pentru că fiecare, mâncând, își ia mai înainte propria cină, și unul este flămând, iar altul se îmbată. Nu aveți deci case ca să mâncați și să beți? Sau disprețuiți Adunarea lui Dumnezeu și faceți de rușine pe cei care nu au? Ce să vă spun? Să vă laud? În aceasta nu vă laud. Pentru că eu am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: „Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea“. Tot astfel și paharul, după cină, spunând: „Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea“. Pentru că, ori de câte ori mâncați pâinea aceasta și beți paharul, vestiți moartea Domnului, până vine El.

Așa cum bine știm, 1 Corinteni 11 prezintă un alt aspect al frângerii pâinii. Întrebarea, care stă aici înaintea apostolului, este comportarea corectă a fiecăruia care este prezent pentru a lua parte la Masa Domnului. Ei sunt prezenți, și fiecare are responsabilitatea personală. Nu este vorba de faptul că ei sunt una și toți sunt contopiți într-o unitate spirituală, ci aici este privită comportarea fiecăruia. Este așa, că o persoană sau alta este judecată de Domnul și disciplinată. Aici este introdusă responsabilitatea, și acesta este motivul pentru care Numele Domnului în capitolul 11 este altfel decât în capitolul 10. În capitolul 10 este, așa cum am văzut, Hristosul. „Sângele lui Hristos ... trupul lui Hristos”. Acesta este numele oficial al Domnului ca Acela căruia Îi aparține Adunarea în unitatea ei: „Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea.” Însă poziția Lui de Domn este introdusă când este vorba în mod deosebit de adevărul referitor la responsabilitatea noastră față de El, Cel care este Domnul nostru (vezi Luca 6.46).

Apostolul arată clar că este posibil pentru persoane să vină împreună și să ia parte la Masa Domnului și cu toate acestea nicidecum să nu savureze Masa Domnului. Corinteni au venit laolaltă, și rezultatul era că ei au mâncat propria lor masă. Ei au adus mâncărurile lor și propriul lor eu rău cu ei. „Eul propriu” avea prioritate în inimile lor, tot timpul cât erau

împreună. Și cu toate că cu gura făceau mișcările obișnuite, inimile lor erau mult departe de Domnul.

Seriozitatea străngerii laolaltă

Domnul privește întristat spre această adunare; și în autoritatea și puterea Lui judecă pe aceia care sunt adunați să-și amintească de moartea Lui dar care au uitat prezența Sa vie. El umblă încă ca Domn în mijlocul Adunării, și noi ar trebui să ne amintim de aceasta, atunci când venim laolaltă. Căci dacă ținem seama de aceasta, mai poate fi o sarcină mai serioasă pentru noi pe pământul acesta? Există ceva mai serios decât să fi laolaltă, ca să-ți amintești de Domnul Isus Hristos, când a murit? Probabil am văzut pe cei dragi ai noștri plecând de la noi. Vai, nu este adevărat, ce chestiune serioasă este aceasta, când aceia, pe care îi iubim cel mai mult, ne părăsesc, și noi nu mai vedem fața lor? Dar în cele din urmă, ce este viața celor dragi ai noștri în comparație cu moartea Domnului Isus Hristos? Că Domnul vieții, Cel care avea toată autoritatea asupra morții, a trebuit să Se cufunde în moarte – și ce fel de moarte, moarte pe cruce!

Când venim laolaltă pentru frângerea pâinii și prin credință privim mereu spre Golgota și ne amintim de stațiunile de ocară și suferință, ele ne devin foarte cunoscute, însă de fiecare dată, când ele stau în felul acesta înaintea inimilor noastre, sunt mai noi și mai depline. Cu siguranță este așa. Știm că aceasta este preocuparea cea mai serioasă a sfinților lui Dumnezeu în lumea aceasta. Și de aceea este permanent necesară băgarea de seamă, când te apropii ca să ai parte de amintirea de Domnul nostru Isus Hristos. Apostolul presupune că sfinții din Corint au înțeles că Domnul este prezent acolo la Masa Sa. Ca să zicem așa, El trebuie să supravegheze ce se petrece la aducerea aminte de moartea Sa.

Apostolul le-a dat ceea ce el însuși a primit de la Domnul. Dacă medităm la realitatea acestei descoperiri deosebite, seriozitatea întregii chestiuni devine și mai clară. Apostolul le putea spune că Domnul în glorie a vorbit cu el direct și special despre masa Sa. Pavel, cel mai mare dintre apostoli, nu era împreună cu cei unsprezece în încăperea înainte de răstignire; dar Domnul i-a vorbit din cer direct, pentru ca el să audă direct de pe buzele Lui aflat în glorie, că această masă trebuie sărbătorită de aceia care Îl iubeau. Pavel vorbește despre faptul că masa a fost instituită în noaptea în care El a fost vândut. „Am primit de la Domnul ce v-am și dat, că Domnul Isus, în noaptea în care a fost vândut, a luat pâine și, mulțumind, a frânt și a spus: «Acesta este trupul Meu, care este frânt pentru voi: faceți aceasta spre amintirea Mea». Tot astfel și paharul, după cină, spunând: «Acest pahar este noul legământ în sângele Meu: faceți aceasta, ori de câte ori îl beți, spre amintirea Mea».”

„Trupul Meu”, „sângele Meu”, „amintirea Mea”? *Înapoia* (nu *în*) pâinii și a vinului stătea realitatea prezenței Sale personale. Masa era o amintire de El în moartea Lui, dar era o amintire de El, Cel viu. Ea îndrepta inimile lor spre Golgota, dar El era prezent; acesta era punctul important. Ei aveau case, ca să mănânce și să bea în ele, dacă era vorba să potolească foamea și setea; atunci ei trebuiau să ia hrana necesară în casele lor. Însă la Cină Domnul era prezent, în timp ce moartea Lui și felul morții Lui mișcau inima lor.

Și dacă aceasta le-a devenit clar prin Duhul Sfânt, că El era prezent, atunci ei ar lua oarecum

automat atitudinea de adorare, dacă se gândeau că El, Cel care stătea înaintea inimilor lor, a fost răstignit cu adevărat. Când Toma a văzut mâinile și coasta Lui, a exclamat: „Domnul meu și Dumnezeu meu!” Și așa va fi și la noi, când suntem înaintea Lui și privim mâinile și coasta Lui, sub influența Duhului Sfânt inimile noastre vor izbucni ca de la sine în strigătul de adorare: Domnul nostru și Dumnezeu nostru! O astfel de adorare nu este ceva care poate fi planificat dinainte. Nu este ceva pe care îl putem inventa în sfera particulară a locuințelor noastre. Adorarea curge din inimile noastre fără influența noastră prin lucrarea Duhului Sfânt, când suntem adunați laolaltă. Noi trebuie numai să luăm seama ca inimile noastre, când venim, să fie într-o așa stare, ca Duhul Sfânt să poată lucra liber în noi.

Și ce fel de stare este aceasta? Starea corectă este când noi avem pe Domnul Însuși înaintea inimilor noastre. Eu am venit să mă gândesc la El. Nu, haideți să formulăm altfel aceasta. Eu spun înainte: eu vin la ora 11 să-mi amintesc de El. Și desigur gândul acesta mă va muștra. Dacă în inima mea și pe conștiința mea este ceva care nu se cuvine, chiar și numai gândul, certitudinea și încrederea că eu sunt pe punctul de a păși în prezența Domnului Isus Hristos, mă va călăuzi înainte de a ajunge acolo, să mărturisesc păcatele mele. Și cu credincioșie El va ierta păcatele mele și mă va curăța de orice fărădelege, așa că eu mă pot apropia ca o persoană curată, ca vas curat, curățit cu apă, prin Cuvânt, pregătit să fie folosit de Duhul Sfânt. Atunci Duhul Sfânt va aduce înaintea sufletului meu gânduri noi referitoare la Domnul nostru, aspecte noi despre Persoana și lucrarea Lui, amintiri noi și bucurii noi; și inima va tresălta cu bucurie în laudă și adorare. Să nu luăm totul ca de la sine, ca și cum nu ar fi necesară o verificare serioasă a inimii, atunci când venim împreună să sărbătorim moartea Domnului.

Comportare nedemnă

1 Corinteni 11.27-34: Astfel că oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului. Să se cerceteze dar omul pe sine și așa să mănânce din pâine și să bea din pahar. Pentru că cine mănâncă și bea își mănâncă și își bea judecata, dacă nu deosebește trupul. De aceea sunt mulți între voi slabi și bolnavi și mulți adorm. Pentru că, dacă ne-am judeca noi înșine, n-am fi judecați. Dar când suntem judecați, suntem disciplinați de Domnul, ca să nu fim condamnați împreună cu lumea. Astfel, frații mei, când vă adunați ca să mâncați, așteptați-vă unii pe alții. Dacă cineva este flămând, să mănânce acasă, încât să nu vă adunați spre judecată. Iar celelalte le voi rândui când voi veni.

Acest pasaj din 1 Corinteni 11 este citit deseori numai parțial. Citim versetele care se referă direct la masa Domnului (1 Corinteni 11.20-26), dar când ajungem la versetele 1 Corinteni 11.27-34, care vorbesc de mâncatul nedemn al pâinii și băutul nedemn din pahar, ne dăm înapoi din cauza seriozității acestor cuvinte: „oricine mănâncă pâinea sau bea paharul Domnului în chip nevrednic va fi vinovat față de trupul și sângele Domnului.” În privința aceasta unii spun imediat: eu nu pot veni; căci sunt sigur că nu sunt vrednic să vin. – Dar dacă cercetăm pasajul din Scriptură găsim că nu este vorba de vrednicia mea pentru a veni. Este vorba de nevrednicie în legătură cu comportarea mea, atunci când sunt acolo. „Deci cine mănâncă și bea în chip nevrednic”; este clar că este vorba de felul în care are loc sărbătoarea. Ea nu trebuie să fie ținută în chip nevrednic.

Păcatul din Corint era acela, că eul a fost permis la Masa Domnului. Unul era beat, altul mânca mâncarea lui înaintea altora; fiecare căuta locul întâi și cel mai de sus. Și eului i se poate ceda în multe feluri. Se poate ajunge la ceartă, cine să propună primul o cântare sau cine să citească un pasaj din Scriptură. Eul poate ieși în evidență sub tot felul de forme. Când o persoană citește un pasaj din Scriptură, pot eu spune: nu îl voi însoți. Când cineva rostește o rugăciune de cerere sau de mulțumire, pot eu spune pentru mine însumi; nu voi spune amin? Și cine vorbește așa? Eu însumi. Acel eu rău, pentru care Hristos a murit. El își înalță capul lui rușinos în acel loc foarte sfânt și în această prezență sfântă. Atunci mănânc și beau în chip nevrednic. Atunci sunt în pericol să fiu vinovat de trupul și sângele Domnului. Uit însemnătatea mare a acestor imagini; uit prezența sfântă a Domnului meu; ignorez călăuzirea lui Dumnezeu, a Duhului Sfânt. Și ce este o astfel de comportare, decât blasfemie în casa lui Dumnezeu? La ce altceva mă pot aștepta decât la disciplinare, la exercitarea disciplinării severe din partea Domnului, de care suntem atenționați aici?

O, prieteni dragi, cuvintele serioase nu stau neintenționat în strânsă legătură cu Masa Domnului. Nu ni se cuvine să presupunem că ele se referă numai la persoanele care au trăit cu mult timp în urmă, și nu la noi înșine. Nu, ele se referă la fiecare din noi. Fiecare din noi – îmi pare rău, dacă trebuie să spun aceasta – este în pericol ca la Masa Domnului să mănânce și să bea în chip nevrednic, deci s-o ia în chip nevrednic. Dacă gândești, că nu ești în pericol, eu nu pot fi de acord cu tine. Chiar dacă pot vorbi numai despre mine însumi, totuși toate mădularele trupului lui Hristos descind din aceeași rasă decăzută; ei toți au în ei înșiși aceeași natură decăzută. Hristos a condamnat la cruce prin jertfa Sa pe acel eu vechi, acea natură rea, și, dragi prieteni, dacă noi nu menținem natura veche la locul unde El a pus-o, și anume sub picioarele Sale, atunci ea va apare chiar și la această ocazie absolut de sfântă a amintirii de Domnul în moartea Sa.

Să avem grijă, ca să ne condamnăm singuri, pentru că Domnul este sfânt. „Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt.” Fără aceasta nu putem obține starea de sfințenie practică, care este necesară pentru prezența Sa. Fără aceasta nu putem „vedea pe Domnul” (Evrei 12.14). Aici este o sfințenie practică, la care Domnul ne îndeamnă cu insistență, și noi suntem în pericol să uităm responsabilitatea noastră în această privință. Pericolul cel mai mare pentru aceasta constă în motivul simplu, că, atunci când noi venim din când în când laolaltă, nu există nici o organizare oficială, nici o ceremonie exterioară, nici un cadru fix sau o derulare fixă stabilite dinainte, ca să călăuzească gândurile noastre și care să împiedice acea pătrundere iresponsabilă a acelor care nu sunt îndreptățiți să vorbească.

De aceea există pericolul permanent, ca să cădem într-o formă oarecare de comportare necuvenită, chiar și numai în gândire și nu în faptă, și astfel pierdem dulceața amintirii conform Scripturii de Domnul Isus în moartea Sa. Și, dragi prieteni, este foarte sigur că acolo învățăm mai mult despre dragostea Domnului nostru Isus Hristos decât oriunde în altă parte, pentru că în suferințele Lui în acel întuneric, prin care El a trebuit să treacă în tot acel timp îngrozitor la cruce, vedem cu ajutorul călăuzirii Duhului Sfânt strălucind dragostea și gloria lui Dumnezeu, chiar și în acele ceasuri întunecate. Ne gândim la El în moartea Lui, și inimile noastre se înalță în adorare și mulțumire către Dumnezeu Tatăl, care L-a trimis, și spre Dumnezeu Fiul, care S-a dat pe sine Însuși, pentru ca ascultător să intre chiar în moarte, da, în moarte pe cruce.

Tradus de la: [Christus und seine Versammlung \(2\)](#)

Prelegerea a doua „Christ and the Communion Service of His Church“ din seria de prelegeri *Christ and His Church*, ținută în anul 1929 în Wildfell Hall, Catford, Londra.

Traducere: Ion Simionescu